

Desirable borders

Rebecka Engvall

Examinator: Emma Nilsson

Handledare: Mattias Kärrholm

"Certainly, I will never understand you, I will never grasp who you are: you will always remain outside of me. But this not being I, not being me, or mine, makes speech possible between us." Luce Irigaray, *To be Two*

Desirable borders tar sin utgångspunkt i en undersökning av kärleken. Genom den franska filosofen Simone Weils begrepp metaxu söker jag förstå kärleken som ett gränsfenomen. *Every separation is a link* säger Weil och förklarar hur muren som separerar två fångar samtidigt fungerar som mediet för fångarnas knäckningar. På samma sätt kan vi betrakta kroppen och tanken som en gräns mellan älskande. En gräns genom vilken kärleken mellan oss lever. För hur skulle jag kunna älska dig om du inte var någon annan. Hur skulle du kunna åtrå mig om min kropp inte var skild från din. Det är genom gränsen mellan oss vi kommunicerar vår kärlek.

Jag tror att kärleken i egenskap av allmänning har en subversiv kraft och potential att utgöra ett alternativ till kapitalets inhägnader och reifiering av kärlek. Genom en arkitektonisk tolkning ges kärleken ett program i en form av ett boundary object. Ett boundary object kan definieras som en plastisk enhet med förmåga att sammanlänka skilda grupper av brukare. Med arkitekturen som metod undersöker jag hur en dansbana kan fungera som boundary object för kärlek. Syftet är också att identifiera de olika gränser genom vilka kärleken som fenomen och känsla kan stärkas och upplevas. Arbetet bör ses som ett program för arkitektur vars uppgift är att gestalta de rum i vilka vi kan uppleva gemensamma gränser för våra kroppar och personer. Ett sätt att närma sig kärleken genom det sublima.

Hur kan vi förstå kärlek som ett gränsfenomen?

Hur kan arkitekturen fungera som ett boundary object för kärlek?